

ΚΕΦ. ΣΤ'.

ἄχρι τοῦ οἴκου τῆς. Ὁ Φοντάζος ἦτο συνει-
 ρος νὰ πείθεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μὴ ὄν-
 λυτος εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις. Ὑπέκλινε λοιπὸν
 τοιαύτως νὰ ν' ἀναχωρήσῃ ὅποτε ἡ προσωπίς τῶ
 τῆν χεῖρα καὶ ἐπρόσθεσε. Εὐχαριστῶ κύριε, εὐ-
 χριστῶ!

Ὅτι δὲν θέλω λησμονῆσαι ποτὲ ὅτι ἐκάμετε ὑπὲρ
 ἀλλὰ οἷος παρακαλῶ ἐστὲ τῶρων ἂν σὰς ἐπήρ-
 ουστύχημά τι ἤθελον ἀποθάνει. — Ἀκουσίως
 φοντάνγιος ἔθεσε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς βεβλη-
 τῆς χειρᾶκιον χειρὸς τῆς ἀγνώστου, ἧς ἐ-
 τὴν ἰδικὴν του, καὶ παρευθὺς σχεδὸν ἠθάνθη
 ἄστον θερμῆν ἢ καρδία του ἐκλονίσθη ἀκόμη
 ἄστον κατὰ τὴν πρόσφασιν τῆς χειρὸς ταύτης
 τῶν χειλέων του. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θυρίς ἐκλείσθη,
 ἀζηλάτης ἐκτύπησε τοὺς ἵππους, καὶ ὁ ῥεμβός μας,
 οσοιστιμένος, ἔμεινεν ἐν τῶ μέτῳ τῆς ὁδοῦ, μὴ
 εἰς νὰ μάθῃ πρὸς ποῖαν μέρος διευθύνετο ἡ γυνή
 ὅποιαν εἶχε προστατεύσει.

Παί τὰς ἐξ ὠρας τῆς πρωῆς τῆς ἐπαύριον, ὁ Φον-
 τάνγιος εὐθίσσε τὸ ξίφος του εἰς τὸν βραχιόνα τοῦ
 ἄστον του, καὶ ἀφοῦ διεξεπαιριώθη καὶ ἡ ἀπίσθητις
 ἀπὸ τῆς σῶος καὶ ὕγιος εἰς τὸν οἶκον του.

Μίαν πίστιν μου! ἔλεγεν ὁ Μαρκέσιος μακρὺν
 λόγους του, ἡδυνάμην νὰ φονεῦθῶ ἀπὸ αὐτὸν
 ἄστον ἰσοροβιέττον, διὰ μίαν γυναῖκα τὴν ὅποιαν
 ἄστον ἔρωσα. Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶμαι γε-
 ἄστον ἄστον.

Ἐπὶ ἐσυλλογιζέτο, ὅποτεν ἔλαβε ἐν γραμματίον
 τῆν τὰ ἐξείς.

Ἐλλογητὸς ὁ Θεός! δὲν ἐπληγώθητε! Ἀφί-
 ον τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς ὑπὲρ ὕμων δεομένη
 οἷο διέλθει τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ζωῆς μου ἂ
 ἀνακομένη τὴν διαγωγὴν σας... εὐχαριστῶ.
 αἰται. »

— Εἶται ἐμπαθὴς γυνή, διενοεῖτο ὁ Μαρκέσιος.

Ὅτι ἐφοβεῖτο πρὸ παντὸς ἄλλου ὁ Μαρκέσιος
 ἡ ἀριεξίς τῆς Κυρίας Σμερῶνος... Ὅθεν καὶ
 πρὸς τὸν Ὑποκόμητα ὅτι ἦτον ἔτοιμος νὰ πα-
 ἄστον τὸν οἶκον του εἰς τὴν θυγατέρα του, ἂν τὸν
 ἄστον ἀπὸ πᾶν ἄλλο, ἀλλ' ἐπὶ συμφωνία, νὰ μὴ
 ἀστον κατὰ τὴν μετ' αὐτοῦ ὁ Ὑποκόμης δὲν κατε-
 ἀστον ἀπαντήσῃ εἰς τὴν αὐθάδη ταύτην ἐπιστολήν,
 φοντάνγιος μὴ ἀκούων πλέον νὰ γίνεται λόγος
 τῆς οἰκογενείας τῆς γυναίκος του, ἀφοῦ ἤκουσε
 ἄστον ὑπὸ τοῦ θείου του, ἠκολούθησε τὸν αὐτὸν
 ζωῆς.

Ὅτι συμβαίνει ἐν τούτοις ἐπίστε, νὰ ῥίπτῃ ἐν
 ἀπὸ πλῆρες θελητῆρον ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τῆς
 ἀπὸ προσωπίδος. Τὸν ὠδήγηε τότε εἰς τοῦτο πε-
 ἀπὸ τῆς ὠδήγει ἡ ἀνάμνησις τῆς θερμῶδους ἐν
 ἀπὸ τῆς τῆν ὅποιαν εἶχε δοκιμάσει εἰς τὴν θύραν
 ἀπὸ τῆς οἰκογενείας; οἱ ἰδιότροποι δὲν εἶται διόλου περίεργοι,
 ἀπὸ τῆς ἀλλὰ δύνανται νὰ γείνωσιν ἐρωτόληπτοι.

Μίαν πρώταν ἔλαβεν ὁ Φοντάνγιος ἐν γραμματίον
 διαλαμβάνον τὰδε.

« Ἐνθυμῆσθε ἀκόμα τὴν ἐρυθρὰν προσωπίδα τοῦ
 » χοροῦ τοῦ θεάτρου; ἂν τὴν ἐνθυμῆσθε εὐρεθῆτε
 » κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ Ξενο-
 » δοχείου Βρινβιλλιέ ἐκεῖ θέλει σὰς περιμένει μία
 » ἄμαξα. Εἰπῆτε εἰς τὸν ἀμαξηλάτην αὐτὰς τὰς δύο
 » λέξεις « ἔρυθρον καὶ μέλαν » καὶ ἂν δὲν σὰς φέρῃ
 » εἰς τὸν Παράδεισον, δὲν ἔχετε τοῦλάχιστο νὰ φο-
 » βῆσθε διὰ τὴν Κόλασιν. »

— Ἴδου μοναδικὸν πρᾶγμα, διενόθη ὁ Φοντάνγιος
 Αἰ καλὰ! θέλω ὑπάγει· θέλω μάλιστα νὰ ἰδῶ ἂν ἐμο-
 νουάχησα δικαίως προπολλοῦ δὲν παρατηρῶ διόλου
 τὰς γυναῖκας· ὁ Θεὸς θέλει μὲ τιμωρῆσαι ἂν δὲν πα-
 ρατηρήσω καὶ ἐκείνην ἧς ἔγραψα αὐτὸ τὸ γραμ-
 μάτιον!

Κατὰ τὴν προσδιοριζέται ὡρον ὁ Μαρκέσιος ἐ-
 πῆγεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ Ξενοδοχείου Βρινβι-
 λιέ... Μία ἄμαξα ἴστατο βήματά τινα παρέκει...
 Εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὰς δύο συμφωνηθείσας λέ-
 ξεις ὅδε χωρὶς νὰ κινήθῃ τῆς ἔδρας του, τῶ ἔκαμε
 σημείον ν' ἀναβῇ ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ
 ἄμαξα ἐστάθη ἐνώπιον θύρας, πενιχρᾶς ἐξωτερικῶς
 φαινομένης. Μόλις ὁ ἦρωας μας ἔθεσε τὸν πόδα εἰς τὴν
 γῆν, καὶ ἰδοὺ γυνή τις ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεκα-
 λυμένην διακριτικῶς ἀπὸ πλατεῖαν κορδύλην, τῶ εἶπε
 σιγανῇ τῇ φωνῇ.

— Ἀκολουθεῖ με.

Ὁ Μαρκέσιος ὑπήκουσε, καὶ μετὰ σύντομον ὁδο-
 πορίαν διὰ κλίμακος ἀμυδρῶς φωτισμένης, εἰσῆλθεν
 εἰς μικρὰν αἰθουσάν συσκευασμένην μετ' ἀπλότητος.
 Ἐν δείπνον ἦτον ἔτοιμον ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχον
 δύο παροψίδες.

— Διάβαλε! διενόθη ἡ κυρία τοῦ οἴκου γνωρίζεται
 ἀμέσως... τὰ ἔχει ὅλα κανονικά... .

— Τώρα ἀμέσως ἔρχεται ἡ κυρία εἶπεν ἡ μυς
 τηριώδης Ἴρις καὶ ἐχάθη.

Ὁ Μαρκέσιος ἐξέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν του. Ποτὲ
 ἴτως ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Μαρκεσίου Νιδὸν δὲν ὑπῆρξε τοσαῦ-
 τον χαρίεις. Ἀνεσκήωσεν ἐπιμελῶς ἓνα τῶν βοστ-
 ρύχων τῆς διαπασθείσης φρονήσεως του, ἐτίναξε μὲ
 πολλὴν ἀκρίβειαν τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ ὑποκαμί-
 σου του καὶ ἐπαρετήρησεν ἐντὸς τοῦ καθρέπτου τὸ
 πρόσωπόν του.

Ὁ Φοντάνγιος τῆς ἐσπέρας ταύτης δὲν ὠμοίαζε
 βεβαίως διόλου τὸν Φοντάνγιον τὸν ὅποιον παρετήσα-
 μεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ διηγήματός μας. Εὐχαρισ-
 τηθεὶς λοιπὸν διὰ τὴν ὠραίαν μορφήν του, ἐκάθησε
 καὶ ἐπρόσθεσε.

Αἶφνης ἡ θύρα ἠνοιχθη, καὶ ἡ ἐρυθρὰ προσωπίς
 ἐφάνη, ὡς εἰς τὸν χορὸν τοῦ θεάτρου μὲ δύο ἄλλας
 κυρίας.

— Εὐγνωμονῶ διότι ἤλθατε κύριε, εἶπεν ἡ ἄγνω-
 στος βήματα τινὰ καθήσασα μακρὰν τοῦ Μαρκεσίου.

— Ἐγὼ κυρία ὀφείλω νὰ σὰς εὐχαριστήσω διότι
 μ' ἐπροσκαλέτατε.